

[Jørgen Jensen.]

fase af den økonomiske udvikling. Vi har som her kort skitseret af mig på en række vigtige områder opnået en rimelig balance, og den skal vi søge at fastholde. En sikskurs er af det onde; hverken befolkningen eller erhvervslivet ønsker en sådan kurs, de er tværtimod dybt interesseret i en stabil kurs og i en stabil og jævn fremgang.

Vurderer vi udsigterne for det næste års tid, kan vi finde opløftende træk i dem; jeg har nævnt nogle af dem. Men jeg vil da gerne indrømme, at også visse faresignaler er ved at blive hejst. Ingen kan f. eks. være sikker på, at en ny uro ikke vil opstå omkring de store internationale valutaer. Vi har set det i 1968, og jeg frygter, at vi kan se noget lignende i 1969, selv om jeg så sandelig ikke ønsker, at det skal ske. Men udviklingen her følges af alle regeringer, i alle centralbanker og i alle internationale institutioner, der har med disse ting at gøre, med den allerstørste opmærksomhed. Det sker naturligvis også herhjemme; for få uger siden vedtog vi Danmarks deltagelse i en styrkelse af Den internationale Valutafond gennem de såkaldte specielle trækingsrettigheder. Igenem denne foranstaltning øges chancen for, at mangel på international likviditet ikke skal forstyrre roen på de store valutamarke-der. Vore egne valutaer er nok af pænt omfang, men de må naturligvis værnes, og det vil både regeringen og Nationalbanken gøre.

Også indenlands skal vi som nævnt søge at holde balancen. Vi skal have en tilpas høj økonomisk aktivitet, men vi må ikke lade den løbe løbsk. Den forventede stigning i industrieksporten vil være, hvad økonomer kalder en ekspansiv faktor i den kommende tid. Det er kun godt, for når eksporten stiger, øges selvsagt også vor valutaindtjening, og det er tiltrængt. Men dette sidste sker naturligvis ikke netto i samme omfang som eksportstigningen, eftersom en stigende eksport også stiller krav om en noget stigende import af råvarer, af investeringsmidler m. m.

Det er høje mål, regeringen stiller frem for industrien med stigningsprocenter år for år på 12, 15, ja, helt op imod 20, i eksporten. Men når landbrugseksporten møder så store afsætningsvanskeligheder, som den desværre rent faktisk gør, må det i første

række være industrien, der skal øge sin eksport kraftigt. Det kan kun ske, hvis vor konkurrenceevne er i orden, og hvis balancen i økonomien opretholdes.

En aktivitetsforøgelse fremkommer imidlertid også fra en anden kant, nemlig via de offentlige finanser. Det finanslovsforslag, vi skal vedtage i dag, omfatter, som det allerede er nævnt her i eftermiddag, et beløb på over 28 milliarder kr. Det er et meget stort beløb. Mit parti værdsætter, at finansministeren og hele regeringen vil fastholde en tilpas stram finanspolitik, så der ikke via statens finanser fyres mere op under kedlen end højest nødvendigt. Derfor skal vi stå fast over for de talrige og ofte meget store krav, som rejses fra mange sider om større statsudgifter.

Finansministeren kan bedre end jeg rede-gøre for de faktiske reserver, der står til vor rådighed, men det er mit personlige indtryk, at de ikke er store. De rammer, der er lagt ved det foreliggende finanslovsforslag, og de rammer, der vil blive lagt for et nyt finanslovsforslag, må imidlertid ubetinget holdes.

Kommunerne danner en vigtig del af den offentlige sektor. I disse uger diskuteres her i folketinget nye vidtrækkende regler for deres virksomhed og deres grundlag. Det væsentlige i disse reformer kan vel siges at være dette: større selvstændighed, men også større ansvar. Sådan vil parolen være for fremtiden. Det vil være overordentlig sundt, om denne parole bliver fuldt ud forstået og efterlevet allerede fra nu af. Jeg har tillid til, at de talrige fornuftige og besindige mænd og kvinder, som leder vore kommuner, forstår dette.

Jeg tror, at langt de fleste glæder sig over, at de langvarige forhandlinger om nye overenskomster på arbejdsmarkedet blev afsluttet med vedtagelsen af mægtingsforslaget i denne uge, således at en arbejdskamp blev undgået. Både i år og til næste år vil lønningerne herved blive forhøjet. Lad mig her udtrykke håbet om, at den tekniske udvikling og den almindelige rationalisering i alle erhverv kan gøre sådanne fremskridt, at det reelle omkostningsniveau ikke herved forøges til skade for de danske erhvervs konkurrenceevne og dermed til belastning af vort økonomiske forhold til andre lande.